

PLASTICSOLEN

Michael Strunge, 1981

Gaderne er fyldt med blinde børn.
Det blæser koldt gennem byens tomme kranium.
Ting falder ned fra himlen: radioer,
pilleglas, aviser, sæbe og splintret glas.
Rundt om byen ligger skoven og gærer
af gift og medicin.
Mellem to tårne går en ung mand
på en udspændt line.
Ind over de bedrøvede huse
trækker store mågeflokke
ud mod det gølge, lunkne hav.
Plasticsolen gløder som et betændt øje
stråler af jod blinder indbyggerne.
Dybt i coma sover asfalten
dækket af blå sne:
Belyst af TV-ruderne.
Denne tidlige aftens musik
består af støj fra døende maskiner.
Nylonvinden blæser koldt
og dækker de levendes hud
med et tyndt lag smerte.